

[Arbejdsministeren]

Så vil jeg godt sige til hr. Ivar Nørsgaard, at et af de helt specielle kendetegn ved denne regering er, at når en minister udtaler sig fra Folketingets talerstol, så gør han det på regeringens vegne. Det vil sige, at ministeren for indre marked, industriministeren, og jeg udtaler os med én og samme stemme om disse sager.

Og det er oven i købet også det kendetegn, vi har i EF-samarbejdet i ministerrådene, at dér taler den danske regering med samme stemme, uanset i hvilket råd vi optræder, i modsætning til hvad vi ser nogle af vore kolleger fra andre lande gøre, hvor vi jo ofte er udsat for forsøg på, at det ene råd kunne have lyst til at bruge en rådsbeslutning til deres indenrigspolitiske diskussioner mellem ministrene. I EF-samarbejdet er den danske regering kendetegnet ved, at vi er én for alle og alle for én. Det er ikke så galt endda.

Det væsentlige i denne sag er, at det ser også ud til, at vi i Folketinget kan nå frem til en meget bred enighed om en dansk holdning, og det tror jeg er afgørende. Jeg er meget enig med hr. Ivar Nørsgaard i, at når det er klaret, så står vi over for temmelig vanskelige problemer for så vidt angår de internationale forhandlinger med henblik på at få vedtaget og gennemført de ting, som vi kan blive enige om her i Danmark. Og dér mener jeg faktisk i al ubeskedenhed, at Danmark kan bidrage til at forbedre niveauet i Europa, og det synes jeg er godt.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørsgaard (S):

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at andre landes regeringer langt fra taler med samme tunge i EF's Ministerråd, og at Danmark stort set taler med samme stemme i EF's Ministerråd. Men hvis det fra i dag af oven i købet kan være et tilsagn fra regeringen, at den i fremtiden under alle omstændigheder vil tale med samme stemme, så vil det gøre arbejdet lettere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forhandling om EF-redegørelse nr. EF 13:

Økonomiministerens redegørelse af 17. marts 1988 vedrørende forslag fra Kommissionen om skabelse af et integreret finansielt område i Europa.

(Redegørelsen anmeldt 17/3 88. Redegørelsen givet 17/3 88. Meddelelse om forhandling 17/3 88).

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Efter ønske skal jeg som i den foregående sag fastsætte en taletid på 10 minutter for ordførerne i første omgang.

Forhandling**Ivar Nørsgaard (S):**

Lad det være slået fast allerførst, at Socialdemokratiet bestemt ikke finder, at der er noget behov for at gennemføre en yderligere liberalisering af kapitalbevægelserne. Vi finder tværtimod, at vi kunne have undgået en række økonomiske ulemper, hvis vi ikke havde givet frit slag for udlændinges køb af danske statsobligationer, hvad der er en meget dyr måde at finansiere vor udlandsgæld på. Men det løb er kørt, det erkender vi.

Økonomiministeren gør sig store anstrengelser for at finde argumenter, der taler for en yderligere kapitalliberalisering, således at resten af reguleringerne helt ophører. Han mener, at kapitalliberaliseringen vil bidrage til øget vækst og beskæftigelse, idet han hævder, at den vil fremme investeringerne her i landet.

Vi finder ikke, at argumentet virker særlig overbevisende, al den stund erhvervslivet i dag kan optage de lån, de ønsker, i udlandet uden begrænsninger og pengeinstitutterne her i landet bl.a. som følge heraf giver erhvervslivet billigere lånemuligheder, end man giver forbrugerne. Der er jo nemlig her i landet almindelig enighed om, at forbruget, især af udenlandske varer, bør dæmpes i forhold til opsparing og investering, og det er efter vor opfattelse et helt galt signal at friste forbrugerne til billigere lånemuligheder direkte i udlandet og indirekte i danske pengeinstitutter.

En yderligere liberalisering af kapitalbevægelserne bør ses i sammenhæng med planerne om en videregående harmonisering af tilsynsreglerne for pengeinstitutterne og af de nærmere regler for pengeinstitutternes fri etablering i medlemslandene, herunder spørgsmålet om de regler, der skal gælde for pengeinstitutternes filialer og datterselskaber. Der er fremsat en række forslag herom, men så længe disse spørgsmål ikke er afklaret, vil det være urimeligt at gennemføre liberaliseringsdirektivet.